

Ευρασιανισμός και Ουκρανία

Όλα θα παιχτούν εν τέλει στο αν ο Ρωσικός λαός αποδεχθεί την Ευρασιανική του απομόνωση και την οριστική αποκοπή του από την Δύση που επιχειρεί ο Πούτιν.

[Δρ. Νίκος Ντάσιος, Αρθρογράφος](#)

Στέλεχος Μονάδας Οργάνωσης της Διαχείρισης Προγραμμάτων του ΕΚΤ_Υπ. Ανάπτυξης

21/03/2022 07:10 EET | **Updated** Μάρτιος 21, 2022

Αυτή η δημοσίευση αναρτήθηκε στην κλειστή πλέον Πλατφόρμα Αρθρογράφου Huffpost. Οι συνεργάτες αρθρογράφοι έχουν τον έλεγχο της δουλειάς τους και αναρτούσαν δημοσιεύσεις ελεύθερα στον ιστότοπό μας. Εάν θεωρείτε πως πρέπει να επισημάνετε αυτήν την καταχώριση ως καταχρηστική, [στείλτε μας ένα e-mail](#).

Φωτογραφία αρχείου

ALEXEI DRUZHININ VIA GETTY IMAGES

Όσοι ερμηνεύουν την επέμβαση Πούτιν στην [Ουκρανία](#) ως αναμενόμενη αντίδραση στην περικύκλωση της Ρωσίας από το NATO πλανώνται. Το NATO ήταν μέχρι πριν την Ρώσικη εισβολή «κλινικά νεκρό», κατά δήλωση Μακρόν, ενώ οι Αμερικανοί βρίσκονταν σε αποδρομή από το Ιράκ, την Συρία και το Αφγανιστάν, με μόνο ίσως ενδιαφέρον τον Ειρηνικό, στην αντιπαράθεση τους με την Κίνα, εξ ου και η συμφωνία [AUKUS](#). Την ίδια περίοδο η Ρωσία βρίσκεται σε στρατιωτική επέκταση στη Συρία, στη Λιβύη, στην Αφρική και τώρα στην Ουκρανία.

Το ερμηνευτικό σχήμα της Ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία περιλαμβάνεται στο μανιφέστο του «Ευρασιανισμού» του συμβούλου της Κρατικής Δούμας, καθηγητή Αλεξάντερ Ντούγκιν. Στο βιβλίο του «4η Πολιτική Θεωρία» του 2009, ο Ντούγκιν ασκεί δριμεία κριτική στην φθίνουσα Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση και σ' όλες τις πολικές ιδεολογίες του 20ου αιώνα που οδήγησαν στο σημερινό τέλμα τον Δυτικό κόσμο: Φιλελευθερισμό, Μαρξισμό/Κομμουνισμό, Φασισμό/Ναζισμό, **προτείνοντας την υπέρβαση τους με μια νέα 4η πολιτική ιδεολογία: τον εθνικο-μπολσεβικισμό.**

Στο ερμηνευτικό του σχήμα η νίκη κατά του φιλελευθερισμού και του αθεϊσμού προϋποθέτει την ενοποίηση των μεγάλων θρησκειών: του Χριστιανισμού, του Ισλαμισμού, του Ιουδαϊσμού και του Ινδουισμού, εισάγοντας μια νέα πνευματικότητα που δεν διέθετε η υλιστική Μαρξιστική θεωρία.

Η νίκη κατά της διεφθαρμένης Δύσης (αυτοκρατορία του Ψέματος κατά Πούτιν), προϋποθέτει μια νέα παγκόσμια αρχιτεκτονική «Ηπειρωτική Πολιτική», με την συνεργασία Ρωσίας, Κίνας, Ινδίας και με σφαίρες επιρροής σε Ιράν και Τουρκία, με πρωταγωνιστικό το ρόλο της Ρωσίας. Ήδη στο βιβλίο του

«Οι βάσεις της Γεωπολιτικής», που είχε ιδιαίτερη επιρροή στους Ρωσικούς στρατιωτικούς κύκλους, στα 1997 ο Ντούγκιν περιγράφει την στρατηγική της ανάκτησης της Ρωσικής ισχύος στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Ειδικότερα για την Ουκρανία αναφέρει:

«...θα πρέπει να προσαρτηθεί από την Ρωσία! Η Ουκρανία ως Κράτος δεν έχει γεωπολιτική σημασία, καμία γεωγραφική ιδιαιτερότητα, καμία εθνική αποκλειστικότητα, ενώ ορισμένες εδαφικές της φιλοδοξίες αντιπροσωπεύουν τεράστιο κίνδυνο για την Ευρασία. Χωρίς να «επιλυθεί» το Ουκρανικό ζήτημα είναι γενικά παράλογο να μιλάμε για Ηπειρωτική Πολιτική...».

Στο ίδιο βιβλίο περιγράφεται η ανάγκη στρατηγικής σχέσης Ρωσίας- Τουρκίας γεγονός που εξηγεί την προσέγγιση Πούτιν –Ερντογάν στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και καταλήγει με την «Φιλανδοποίηση» της Ευρώπης.

Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση η νίκη της Ρωσίας στο Ουκρανικό μέτωπο είναι το πρώτο στάδιο για την κατάκτηση των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και την αύξηση της σφαιράς επιρροής στα Βαλκάνια και στην Ελλάδα για την πρόσβαση στη Μεσόγειο. Η δε υποστήριξη του Τουρκικού αναθεωρητισμού στην περιοχή της Ν Ανατολικής Μεσογείου αποτελεί ειλημμένη απόφαση από το Κρεμλίνο –όπως διαπιστώσαμε από τις δηλώσεις Λαβρόφ περί Βόρειας Τουρκικής Δημοκρατίας στην Κύπρο και την συνεργασία του με τους Τσετσένους του Καντίροφ- και δεν επηρεάζεται από την εμπλοκή της Ελλάδας στις πρόσφατες οικονομικές κυρώσεις ή από την αποστολή των καλάσνικοφ στο μέτωπο της Ουκρανίας.

Αντίθετα η Ουκρανική αντίσταση αποτελεί την βασική προάσπιση μας από την Ευρασιανική επέκταση ενώ λειτουργεί επιταχυντικά και αφυπνιστικά στον επαν-εξοπλισμό και στην ενοποίηση της Ευρώπης και στην διεθνή απομόνωση του Πούτιν.

Το δίκτυα των Ευρασιανιστών σε όλο το Δυτικό κόσμο εκτείνονται και επηρεάζουν πολιτικές ομάδες και οργανώσεις που εκφράζουν έναν έντονο αντι-δυτικισμό και αντι-αμερικανισμό από την άκρα δεξιά, έως την Αριστερά και την άκρα Αριστερά, ορθόδοξα site, έγκριτοι καθηγητές παν/μιου και γεωπολιτικοί αναλυτές, Ρώσοι ολιγάρχες με τις ΠΑΕ και τα κανάλια τους. Είναι για παράδειγμα όλοι αυτοί που μετά τα συλλαλητήρια κατά της συμφωνίας των Πρεσπών –που υποστηρίχθηκαν από την Ρωσία για να μην μπουν τα Σκόπια στο ΝΑΤΟ-, στράφηκαν αποκλειστικά στο αντι-εμβολιαστικό και στην Κυβερνητική επίθεση κατά των μέτρων στέρξης των ελευθεριών στις καραντίνες, κλείνοντας τα μάτια στην Τουρκική επιθετικότητα στο Αιγαίο και στην Κύπρο.

Αυτοί που σήμερα μπροστά στο δράμα του Ουκρανικού λαού και των Ελλήνων ομογενών μας, θέτουν ως προτεραιότητα τον Νέο Μακαρθισμό στη Δύση, κάνουν συμψηφισμούς με τις ΝΑΤΟικές επιδρομές, είναι γενικώς με την ειρήνη και κατά των δυνατών, κάνουν πορεία στην Αμερικανική πρεσβεία και ζητούν την μη εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, προτάσσουν ως λύση την απομάκρυνση Ζελένσκι και την Φιλανδοποίηση της Ουκρανίας...

Ο Πούτιν δεν περίμενε την αντίσταση των Ουκρανών, ούτε αυτή της Δύσης που τον οδηγεί στην διεθνή του απομόνωση στα Ηνωμένα Έθνη, ασχέτως των εξελίξεων στο πολεμικό μέτωπο. Είναι σε δύσκολη θέση γι αυτό και είναι επικίνδυνος απειλώντας με 3ο Παγκόσμιο πυρηνικό πόλεμο.

Όλα θα παιχτούν εν τέλει στο αν ο Ρωσικός λαός αποδεχθεί την Ευρασιανική του απομόνωση και την οριστική αποκοπή του από την Δύση –που επιχειρεί ο Πούτιν- ή αν αντιδράσει καθολικά επιταχύνοντας την πτώση του δικτάτορα.

ΠΡΙΝ ΦΥΓΕΤΕ